

ROZSUDEK SOUDU (prvního rozšířeného senátu)

5. dubna 2006*

Ve věci T-351/02,

Deutsche Bahn AG, se sídlem v Berlíně (Německo), původně zastoupená M. Schüttem, M. Reysenem a W. Kirchhoffem, poté M. Schüttem a M. Reysenem, advokáty, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené V. Kreuzschitzem a J. Flettem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

podporované

Radou Evropské unie, zastoupenou A.-M. Colaert, F. Florindo Gijónem a C. Sailem, jako zmocněnci,

vedlejší účastníkem,

* Jednací jazyk: němčina.

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise ze dne 12. září 2002, kterým se zamítá stížnost podaná žalobkyní dne 5. července 2002,

SOD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (první rozšířený senát),

ve složení B. Vesterdorf, předseda, J. D. Cooke, R. García-Valdecasas, I. Labucka a V. Trstenjak, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: K. Andova, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. září 2005,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

- ¹ Článek 1 odst. 1 směrnice Rady 92/81/EHS ze dne 19. října 1992 o harmonizaci struktury spotřebních daní z minerálních olejů (Úř. věst. L 316, s. 12) stanovil, že členské státy musejí použít na minerální oleje spotřební daň harmonizovanou v souladu s touto směrnicí.

- 2 V souladu s čl. 8 odst. 1 směrnice 92/81 směly členské státy osvobodit od harmonizované spotřební daně především „minerální oleje dodávané jako pohonné hmoty pro jiný druh létání než soukromé rekreační létání“.

- 3 Směrnice 92/81 byla zrušena s účinností k 31. prosinci 2003 směrnicí Rady 2003/96/ES ze dne 27. října 2003, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny (Úř. věst. L 283, s. 51; Zvl. vyd. 09/01, s. 405).

- 4 Podle čl. 4 odst. 1 Mineralölsteuergesetz (německý zákon o dani z minerálních olejů) ze dne 21. prosince 1992 (BGBl. 1992 I, s. 2185, oprava v BGBl. 1993 I, s. 169, dále jen „MinöStG“):

„1. S výhradou ustanovení článku 12 mohou být minerální oleje používány s daňovým osvobozením

[...]

3) jako pohonná hmota pro létání

a) leteckými společnostmi, které zajišťují komerční přepravu osob a zboží nebo úplatné poskytování služeb,

[...].“

- 5 Podle článku 4 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [88] Smlouvy o ES (Úř. věst. L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339):

„1. Komise přezkoumá oznámení ihned po jeho obdržení. Aniž je dotčen článek 8, Komise přijme rozhodnutí podle odstavců 2, 3 nebo 4.

2. Shledá-li Komise po předběžném přezkoumání, že oznámené opatření není podporou, zaznamená tento nález ve formě rozhodnutí.

3. Shledá-li Komise po předběžném přezkoumání, že nejsou vzneseny žádné pochybnosti o slučitelnosti oznámeného opatření se společným trhem, pokud opatření spadá pod čl. [87] odst.1 Smlouvy, rozhodne, že opatření je slučitelné se společným trhem [...]. Rozhodnutí blíže určí, která výjimka podle Smlouvy byla použita.

4. Shledá-li Komise po předběžném přezkoumání, že existují pochybnosti o slučitelnosti oznámeného opatření se společným trhem, rozhodne o zahájení postupu podle čl. [88] odst. 2 Smlouvy [...]"

- 6 Článek 10 nařízení č. 659/1999 zní takto:

„1. Pokud má Komise k dispozici informace týkající se údajné protiprávní podpory, přezkoumá je bezodkladně bez ohledu na jejich zdroj.

2. V případě nutnosti si Komise vyžádá informace od dotyčného členského státu. Ustanovení čl. 2 odst. 2 a čl. 5 odst. 1 a 2 se použijí přiměřeně.

[...]“

7 Článek 13 odst. 1 nařízení č. 659/1999 stanoví:

„Přezkoumání možné protiprávní podpory je zakončeno přijetím rozhodnutí podle čl. 4 odst. 2, 3 nebo 4 [...]“

8 Podle článku 20 nařízení č. 659/1999:

„[...]“

2. Každá zúčastněná strana může informovat Komisi o každé údajné protiprávní podpoře a o každém údajném zneužití podpory. Pokud se Komise domnívá, že informace, které má k dispozici, neposkytují dostatečný základ k vyjádření se k případu, uvědomí o tom zúčastněnou stranu. Přijme-li Komise rozhodnutí v případě týkajícím se předmětu záležitosti, ke které byly poskytnuty informace, zašle jednu kopii tohoto rozhodnutí zúčastněné straně.

3. Na svou žádost obdrží zúčastněná strana kopii rozhodnutí podle článků 4 a 7, čl. 10 odst. 3 a článku 11.“

9 Podle článku 25 nařízení č. 659/1999:

„Rozhodnutí přijatá podle kapitol II, III, IV, V a VII jsou určena dotyčnému členskému státu. Komise tato rozhodnutí bezodkladně oznámí dotyčnému členskému státu a poskytne mu příležitost, aby jí oznámil, které informace považuje za předmět profesního tajemství.“

Skutkový stav a řízení

10 Deutsche Bahn AG je německým státním drážním podnikem. Jelikož žalobkyně měla za to, že daňové osvobození stanovené v čl. 4 odst. 1 bodu 3 písm. a) MinöStG ve prospěch leteckých pohonných hmot způsobuje narušení hospodářské soutěže mezi podniky drážní dopravy (konkrétněji, co se týče vysokorychlostních vlaků) a podniky letecké dopravy, podala Komisi dopisem ze dne 5. července 2002 stížnost týkající se uvedeného osvobození a vyzvala ji k zahájení vyšetřovacího řízení podle článku 88 ES.

- 11 Dne 12. září 2002 zaslala Loyola de Palacio, v rozhodné době členka Komise odpovědná za dopravu, žalobkyni dopis, chybně datovaný 21. září 2002, následujícího znění (dále jen „napadené rozhodnutí“):

„Děkuji vám za váš nedávný dopis týkající se hospodářské soutěže v Německu mezi Deutsche Bahn a ‚nízkorozpočtovými leteckými společnostmi‘, ve kterém požadujete, aby Komise přijala opatření proti daňovému osvobození leteckých pohonných hmot.

Ve formální stížnosti připojené k vašemu dopisu tvrdíte, že daňové osvobození leteckých pohonných hmot není slučitelné s vnitřním trhem. Evropská komise se však domnívá, že dotčené osvobození nepředstavuje státní podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 Smlouvy o ES. Daňové osvobození je založeno na směrnici Rady o harmonizaci struktury spotřebních daní z minerálních olejů, která byla jednomyslně přijata členskými státy v souladu s článkem 93 [...] ES. Je třeba krom toho zdůraznit, že směrnice neponechává členskému státu žádný prostor pro uvážení. V důsledku toho musí být daňové osvobození uvedené v čl. 4 odst. 1 bodu 3 písm. a) [MinöStG] považováno za provedení směrnice [92/81], a nikoliv za pokus o poskytnutí podpory.

Krom toho je evropská směrnice v souladu s mezinárodní praxí, založenou na postupech zavedených Mezinárodní organizací civilního letectví (ICAO) v rámci Úmluvy o mezinárodním civilním letectví (dále jen ‚Chicagská úmluva‘).

Jelikož není daňové osvobození leteckých pohonných hmot považováno za skutečnost vznášející otázky státní podpory, Komise nezamýšlí zahájit šetření v odvětví státních podpor na základě článku 88 [...] ES.

Evropská komise skutečně – jak správně podotýkáte ve vašem dopise – opakovaně přezkoumala problém daňového osvobození. Komise několikrát požadovala, aby byla otázka projednána v rámci ICAO s cílem zavedení daně z leteckých pohonných hmot nebo ekvivalentních opatření. Pracovní skupina ICAO přezkoumává v současné době způsoby zavedení opatření založených na trhu, jako jsou daně, výměna emisních kvót a dobrovolné mechanismy pro mezinárodní civilní letectví.

Nezávisle na mezinárodním právu poznamenává Evropská komise ve své bílé knize o evropské dopravní politice, zveřejněné v roce 2001, že lze zvážit ‚zrušení daňového osvobození leteckých pohonných hmot pro lety v rámci Společenství. Tento přístup je problematický, jelikož by vyžadoval rovné zacházení vzhledem k dopravcům vně Společenství, kteří zajišťují lety v rámci Společenství‘. K tomuto dni nevedly snahy Komise k žádné změně [směrnice 92/81].“

12 Žalobkyně zaslala v odpověď na tento dopis Komisi dne 30. září 2002 dopis následujícího znění:

„Děkuji za váš dopis z [12.] září 2002, v němž zaujímáte stanovisko ke stížnosti podané Deutsche Bahn proti osvobození leteckých pohonných hmot od spotřební daně z minerálních olejů. Se zájmem a uspokojením jsme se seznámili se skutečností, že Komise již rovněž nepovažuje daňové osvobození pro kerosen za příhodné. V tomto ohledu se Deutsche Bahn utvrzuje ve svém stanovisku, podle kterého osvobození od spotřební daně z minerálních olejů vede stále víc k nekalé soutěži, zejména ze strany nízkorozpočtových leteckých společností na úkor dopravy vysokorychlostním vlakem ICE.

V důsledku toho jsme o to víc zklamáni tím, že nechcete zahájit žádné šetření v odvětví státních podpor týkající se tohoto daňového osvobození, které narušuje hospodářskou soutěž. Žádáme vás o opětované zvážení vašeho stanoviska. Přijetí směrnice o minerálních olejích, podle nás, nebrání přezkumu aspektů týkajících se státní podpory. V rozhodné době neexistovala hospodářská soutěž mezi drážní a leteckou dopravou. Tato situace se během posledních deseti let změnila. Komise, podle nás, může a musí přihlédnout k této změně.

Pokud by měla Komise trvat na právním stanovisku vyjádřeném ve vašem dopise, bylo by nutné předložit tuto otázku za účelem objasnění příslušným evropským soudům.

S nadějí, že k takovému soudnímu řízení nedojde, vám zůstáváme k dispozici.“

- 13 V dopise ze dne 25. listopadu 2002, který žalobkyně obdržela po podání projednávané žaloby, zopakovala Loyola de Palacio v podstatě obsah svého dopisu ze dne 12. září 2002.
- 14 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 28. listopadu 2002 podala žalobkyně projednávanou žalobu.
- 15 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 5. prosince 2002 podala rovněž žalobu pro nečinnost (zapsanou do rejstříku pod číslem T-361/02) směřující k určení, že Komise protiprávně nerozhodla o její stížnosti.

16 Dne 9. ledna 2003 zaslala Loyola de Palacio žalobkyni dopis následujícího znění:

„Odkazuji na mé dopisy ze dne 12. září 2002, který byl chybně datován 21. září, a ze dne 25. listopadu 2002, jejichž obsah bych chtěla zopakovat a potvrdit s ohledem na další události.

Domnívám se, že tato věc nespadá do pravidel týkajících se státních podpor. Ani já, ani Evropská komise jsme v tomto ohledu nepřijaly rozhodnutí podle nařízení [č. 659/1999] nebo na jiném právním základě. Komise rovněž nepřijala stanovisko. Z výše uvedených dopisů jasně vyplývá, že sdílím tento názor. Aby však bylo zabráněno případnému nedorozumění z vaší strany, můžete považovat všechny části mých dopisů, ze kterých vy nebo váš poradce vyvozujete jiný závěr, za v souladu s mým stanoviskem, nebo za vzaté zpět.“

17 Téhož dne zaslala Komise tento dopis Soudu a informovala ho, že vzala zpět oba výše uvedené dopisy ze dne 12. září a 25. listopadu 2002. Komise z toho vyvozuje, že projednávaná žaloba se stala bezpředmětnou.

18 Dne 25. února 2003 předložila žalobkyně své vyjádření k tomuto dopisu ze dne 9. ledna 2003, v nichž zdůraznila, že má i nadále právní zájem na podání žaloby.

19 Usnesením ze dne 6. listopadu 2003 povolil předseda pátého rozšířeného senátu Soudu vedlejší účastenství Rady na podporu návrhových žádání Komise v projednávané věci. Spis vedlejšího účastníka Rady byl předložen dne 22. prosince 2003. Žalobkyně předložila své vyjádření k tomuto spisu dne 15. března 2004.

- 20 Na základě zprávy soudce zpravodaje se Soud (pátý rozšířený senát) rozhodl zahájit ústní část řízení a z titulu organizačních procesních opatření vyzval účastníky řízení, aby odpověděli na některé otázky, což posledně uvedení učinili.
- 21 Usnesením ze dne 20. června 2005, Deutsche Bahn v. Komise (T-361/02, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí), odmítl Soud žalobu pro nečinnost podanou žalobkyní jako zjevně nepřipustnou.
- 22 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Soudem byly vyslechnuty na jednání, které se konalo dne 21. září 2005.

Návrhová žádání účastníků řízení

- 23 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- prohlásil žalobu za přípustnou;

- zrušil napadené rozhodnutí a uložil Komisi náhradu nákladů řízení;

- podpůrně, pokud Soud rozhodne, že napadené rozhodnutí bylo zrušeno nebo vzato zpět dopisem ze dne 9. ledna 2003, určil, že toto rozhodnutí je neplatné a uložil Komisi náhradu nákladů řízení;

- podpůrně, pokud Soud rozhodne, že není namístě vydat rozhodnutí ve věci samé, uložil Komisi náhradu nákladů řízení na základě ustanovení čl. 87 odst. 6 ve spojení s čl. 90 písm. a) jednacího řádu Soudu.

24 Komise navrhuje, aby Soud:

- odmítl žalobu jako nepřijatelnou a v každém případě žalobu zamítl jako neopodstatněnou;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

25 Rada navrhuje, aby v případě, že Soud bude žalobu považovat za přípustnou, prohlásil námitku protiprávnosti vznesenou žalobkyní za zjevně neopodstatněnou a uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

K přípustnosti

Argumenty účastníků řízení

26 Zprvée Komise uplatňuje, že dopis ze dne 12. září 2002 nepředstavuje napadnutelný akt. Tvrdí, že tento dopis nemá právní účinky, jelikož v něm Loyola de Palacio informovala žalobkyni o jasné právní situaci, a sice skutečnosti, že informace, kterou

žalobkyně poskytla dne 5. července 2002, nespadá do rozsahu působnosti právní úpravy týkající se státních podpor, a že z toho důvodu dotčené osvobození nemůže představovat státní podporu. Podle Komise Loyola de Palacio nezamýšlela upravit věc právně závazným způsobem. Komise krom toho zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí nelze posoudit jako rozhodnutí v odvětví státních podpor s ohledem na neexistenci určitých charakteristických rysů postupu použitelného v tomto odvětví v projednávaném případě, týkajících se přijetí takových rozhodnutí Komisí, jejich zveřejnění a skutečnosti, že jsou určena členskému státu (rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, dále jen „rozsudek Sytraval“, bod 45). I kdyby se mělo v projednávaném případě použít nařízení č. 659/1999, napadené rozhodnutí by nebylo ničím jiným než neformálním sdělením informací, jak to stanoví čl. 20 odst. 2 druhá věta tohoto nařízení, a bylo by proto nenapadnutelné.

27 Komise dodává, že rozsudky uváděné žalobkyní týkající se údajného právního účinku napadeného rozhodnutí postrádají relevanci, jelikož byly buď vydány před přijetím nařízení č. 659/1999, nebo se netýkají skutečností, které mohou spadat pod článek 20 tohoto nařízení. Krom toho si žalobkyně hraje se slovy, když tvrdí, že Komise ve skutečnosti rozhodla o případu, který jí byl předložen, a že čl. 20 odst. 2 nařízení č. 659/1999 tedy nelze použít. Komise tvrdí, že nemohla rozhodnout o tomto případě, jelikož již v době podání stížnosti věděla, že skutečnosti, které jí byly sděleny, se netýkají státních podpor a ještě méně protiprávních podpor nebo podpor zneužitých.

28 Zadruhé Komise tvrdí, že žalobkyně nemá právní zájem na podání žaloby. I kdyby byl dopis ze dne 12. září 2002 napadnutelným aktem, byl vzat zpět dopisem ze dne 9. ledna 2003, a byl tedy zbaven účinků.

- 29 V každém případě tento posledně uvedený dopis potvrzuje právní stanovisko vyjádřené dne 12. září 2002 a bez jakékoliv nejasnosti rovněž naznačuje, že se jedná pouze o osobní právní stanovisko, které nezavazuje Komisi, a že tato nepřijala sebemenší rozhodnutí.
- 30 Komise v tomto ohledu upřesňuje, že pouze v případě, že „by advokát nebo advokáti adresáta dopisu ze dne 12. září 2002 z něho vyvodili jiné závěry, by bylo třeba v poslední větě [dopisu ze dne 9. ledna 2003] upřesnit, že v tomto případě upřednostňuje vzít zpět ty pasáže, kterým byl dán jiný výklad, aby se nestaly předmětem zbytečného a zamezitelného sporu“.
- 31 Podle Komise neexistuje žádné riziko, že v budoucnu zopakuje dotčené jednání. Stačí totiž, aby žalobkyně podala žádost založenou na čl. 20 odst. 2 nařízení č. 659/1999, na kterou by Komise odpověděla rozhodnutím určeným Spolkové republice Německo, proti kterému by pak skutečně bylo možné podat žalobu. Podle čl. 20 odst. 3 tohoto nařízení by žalobkyně obdržela kopii tohoto rozhodnutí.
- 32 Žalobkyně se domnívá, že projednávaná žaloba je přípustná. Uplatňuje především, že dopis ze dne 12. září 2002 je napadnutelný akt, jelikož v něm Komise vydává konečné právní stanovisko, které má závazné účinky (rozsudek Soudního dvora ze dne 11. listopadu 1981, IBM v. Komise, 60/81, Recueil, s. 2639, bod 10, a usnesení Soudu ze dne 30. září 1999, UPS Europe v. Komise, T-182/98, Recueil, s. II-2857, bod 39).
- 33 Trvá na skutečnosti, že se žaloba nestala bezpředmětnou na základě dopisu ze dne 9. ledna 2003. Má i nadále právní zájem na podání žaloby, jelikož nedošlo k platnému zpětvzetí napadeného rozhodnutí. Ostatně, i kdyby byl dopis ze dne 12. září 2002 vzat zpět, její oprávněný zájem na určení protiprávnosti tohoto dopisu nezůstává o nic méně dotčen.

Závěry Soudu

- 34 Podle čl. 230 čtvrtého pododstavce ES může každá fyzická nebo právnická osoba podat žalobu proti rozhodnutí, které jí je určeno.
- 35 Podle ustálené judikatury jsou akty, které mohou být předmětem žaloby na neplatnost ve smyslu článku 230 Smlouvy o ES, pouze opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce, a které podstatným způsobem mění jeho právní postavení (rozsudek IBM v. Komise, bod 32 výše, bod 9, a rozsudek Soudu ze dne 18. září 2001, Métropole Télévision – M6 a další v. Komise, T-112/99, Recueil, s. II-2459, bod 35). Předmětem žaloby na neplatnost tak mohou být veškerá opatření přijatá orgány bez ohledu na jejich povahu či formu, která směřují k založení právních účinků (rozsudek Soudního dvora ze dne 31. března 1971, Komise v. Rada, 22/70, Recueil, s. 263, bod 42, a rozsudek Soudu ze dne 10. dubna 2003, Le Pen v. Parlament, T-353/00, Recueil, s. II-1729, bod 77).
- 36 Žalobkyně ve své stížnosti tvrdí, že osvobození uvedené v čl. 4 odst. 1 bodě 3 písm. a) MinöStG ve prospěch pouze leteckých společností narušuje hospodářskou soutěž mezi leteckou dopravou, zejména v případě společností nabízejících nízké ceny, a drážní dopravou na trhu přepravy cestujících v rozporu s článkem 87 ES.
- 37 Komise v dopise ze dne 12. září 2002 odpovídá, že se domnívá, že dotčené osvobození nemůže představovat státní podporu, jelikož vyplývá z provedení směrnice 92/81, tj. aktu Společenství, a že v důsledku toho se pravidla týkající se státních podpor nepoužijí (viz bod 11 výše).

- 38 V rámci projednávané žaloby Komise uplatňuje, že dopis ze dne 12. září 2002 není napadnutelným aktem (viz bod 26 výše).
- 39 Za účelem ověření, zda uvedený dopis představuje napadnutelné opatření, je třeba nejprve určit předmět dopisu žalobkyně ze dne 5. července 2002, na který Komise odpovídá.
- 40 Je třeba konstatovat, že předmětem dopisu žalobkyně ze dne 5. července 2002 bylo předložit Komisi odůvodněnou stížnost týkající se údajného porušení článku 87 ES. Tato stížnost, čítající víc než 800 stran, obsahovala velký počet důkazů, hospodářských údajů a statistik, směřujících k posílení tvrzení o existenci státní podpory a především narušení hospodářské soutěže vyplývající z dotčeného osvobození. Žalobkyně ve své stížnosti výslovně žádala Komisi, aby zahájila formální vyšetřovací řízení podle článku 88 ES.
- 41 Bez ohledu na otázku, zda byla stížnost opodstatněná, či nikoliv, je zřejmé, že obdržení této stížnosti získala Komise k dispozici „informace týkající se údajné protiprávní podpory“ ve smyslu čl. 10 odst. 1 nařízení č. 659/1999. Z tohoto posledně uvedeného ustanovení vyplývá, že Komise musí takové informace bezodkladně přezkoumat (viz bod 6 výše). Za tímto účelem je oprávněna, ale nikoliv povinna, v této fázi kontaktovat dotyčný členský stát.
- 42 Na základě článku 13 nařízení č. 659/1999 musí vést předběžné přezkoumání „případné protiprávní podpory“ k přijetí rozhodnutí na základě čl. 4 odst. 2, 3 nebo 4 (viz bod 7 výše). Zejména čl. 4 odst. 2 téhož nařízení stanoví, že pokud Komise, po

předběžném přezkoumání, shledá, že opatření dotčené informací, kterou má k dispozici, nepředstavuje podporu, musí to zaznamenat ve formě rozhodnutí (viz bod 5 výše).

⁴³ Mimo této možnosti přijmout rozhodnutí na základě článku 4 nařízení č. 659/1999 nemá Komise, pokud jsou jí předloženy informace o případné existenci státní podpory, jinou možnost, než uvést zúčastněné strany na základě čl. 20 odst. 2 druhé věty téhož nařízení, že „[informace ...] neposkytují dostatečný základ k vyjádření se k případu“ (viz bod 8 výše).

⁴⁴ V projednávaném případě je zjevné, že dopis ze dne 12. září 2002 neobsahuje rozhodnutí nevznášet námitky ve smyslu čl. 4 odst. 3 nařízení č. 659/1999 nebo rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení podle téhož článku odstavce 4. Je tedy namístě určit, zda obsahuje rozhodnutí ve smyslu čl. 4 odst. 2 uvedeného nařízení, nebo zda představuje pouze neformální sdělení, jako je stanoveno v čl. 20 odst. 2 téhož nařízení.

⁴⁵ Soud se domnívá, že Komise na rozdíl od toho, co tvrdí, nezvolila v projednávaném případě cestu čl. 20 odst. 2 druhé věty nařízení č. 659/1999. Dalece od uplatňování, že neexistují dostatečné důvody pro rozhodnutí stížnosti, zaujímá Komise jak v napadeném rozhodnutí, tak v dopisech ze dne 25. listopadu 2002 a 9. ledna 2003 jasně a konečné stanovisko. Konstatuje, že stížnost neumožňuje určit existenci státní podpory, jelikož dotčené osvobození nevyplývá z rozhodnutí německých orgánů poskytnout podporu, ale je důsledkem povinnosti uložené Německu provést směrnici 92/81 (viz bod 11 výše).

- 46 Je třeba v tomto ohledu připomenout, že Soud ve svém usnesení *Deutsche Bahn v. Komise*, bod 21 výše, zamítl žalobu pro nečinnost podanou žalobkyní ve věci T-361/02 z toho důvodu, že dopis ze dne 12. září 2002 představuje „přijetí jasného a výslovného stanoviska ke stížnosti žalobkyně“ (bod 20).
- 47 Tento dopis tedy nelze vykládat tak, že se omezuje na informování žalobkyně o neexistenci dostatečného základu pro vyjádření se k případu ve smyslu čl. 20 odst. 2 druhé věty nařízení č. 659/1999. V uvedeném dopise přijala Komise výslovné a odůvodněné stanovisko.
- 48 Pokud jde o otázku, zda dopis ze dne 12. září 2002 obsahuje takové rozhodnutí, jako je rozhodnutí uvedené v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 659/1999, a sice, po předběžném přezkoumání, konstatování Komise, že dotčené opatření není podporou, je namístě shledat, že je v něm jasně uvedeno, že Komise má za to, že „dotčené osvobození není státní podporou ve smyslu čl. 87 odst. 1 Smlouvy o ES“ (viz bod 11 výše).
- 49 Komise tedy v souladu s povinností, která jí přísluší na základě článku 10 nařízení č. 659/1999, přezkoumala informace poskytnuté žalobkyní a učinila závěr, v dopise ze dne 12. září 2002, že nejde o státní podporu z toho důvodu, že osvobození nebylo možné přičíst dotyčnému členskému státu. Je tedy prokázáno, že tento dopis obsahuje rozhodnutí ve smyslu čl. 4 odst. 2 nařízení č. 659/1999. Důvod, na jehož základě Komise dospěla k závěru, že se nejedná o státní podporu, jakož i okolnost, že předběžné přezkoumání nevyžadovalo ze strany Komise důkladnou a delší analýzu informací, které jsou součástí stížnosti, jsou v tomto ohledu bezvýznamné.

- 50 Komise tvrdí, že dopis ze dne 12. září 2002 nelze považovat za takové rozhodnutí, jako je rozhodnutí uvedené v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 659/1999 z toho důvodu, že stížnost podaná dne 5. července 2002 nespadá do rozsahu působnosti režimu státních podpor. Komise dodává, že dopis nebyl určen ani oznámen členskému státu, jak to vyžaduje článek 25 téhož nařízení (viz bod 9 výše).
- 51 Tyto argumenty nelze přijmout. Podle ustálené judikatury především je forma, ve které byly akty nebo rozhodnutí přijaty, v zásadě nerozhodná, pokud jde o možnost napadnout je žalobou na neplatnost, a za účelem určení, zda představují akty ve smyslu článku 230 ES, je třeba se zaměřit na jejich obsah (viz judikatura uvedená v bodě 35 výše; viz rovněž v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 24. března 1994, *Air France v. Komise*, T-3/93, Recueil, s. II-121, body 43, 57 a 58).
- 52 Krom toho, jak bylo uvedeno v bodě 41 výše, v případě, že jsou Komisi předloženy informace týkající se údajně protiprávní podpory, Komise je povinna bezodkladně tyto informace přezkoumat na základě čl. 10 odst. 1 nařízení č. 659/1999. Pokud se Komise nespokojí, jako v projednávaném případě, s oznámením zúčastněné straně, že neexistuje dostatečný základ k vyjádření se k případu, ale přijme jasné a odůvodněné stanovisko a uvede, že dotčené opatření není podporou, může postupovat pouze v souladu s čl. 4 odst. 2 tohoto nařízení. Jelikož Komise přijala rozhodnutí, které v podstatě zahrnuje rozhodnutí přijaté na základě tohoto posledně uvedeného ustanovení, není oprávněna vyloučit ho z přezkumu soudu Společenství tím, že prohlásí, že nepřijala takové rozhodnutí, a pokusí se ho vzít zpět, nebo tím, že rozhodne nezaslat rozhodnutí dotyčnému členskému státu v rozporu s článkem 25 nařízení č. 659/1999.
- 53 Komise se v tomto ohledu rovněž nemůže dovolávat judikatury Soudního dvora, a zejména rozsudku *Sytraval*. Tento rozsudek byl totiž vyhlášen před tím, než byl nařízením č. 659/1999 zaveden procesní režim stížností v rámci státních podpor.

Toto nařízení směřuje ke kodifikaci a posílení praxe Komise v odvětví v souladu s judikaturou Soudního dvora (bod 2 odůvodnění nařízení).

- 54 Krom toho je třeba připomenout, že ve věci, ve které byl vydán rozsudek Sytraval, přijala Komise rozhodnutí určené dotyčným členskému státu a zamítla dotčenou stížnost, ale neoznámila znění tohoto rozhodnutí stěžovatelům (rozsudek Sytraval, body 14 a 16). Komise pouze informovala stěžovatele o účinnosti svého rozhodnutí (bod 15). Soudní dvůr rozhodl, že předmětem žaloby na neplatnost musí případně být rozhodnutí určené členskému státu, a nikoliv sdělení určené stěžovatelům (bod 45).
- 55 V projednávaném případě Komise nezaslala Spolkové republice Německo žádné rozhodnutí o údajné státní podpoře. Pokud by Komise zaslala, jak jí přísluší na základě článku 25 nařízení č. 659/1999, takové rozhodnutí německým orgánům, žalobkyně, jako osoba požívající procesní záruky uvedené v čl. 88 odst. 2 ES, by byla oprávněna zpochybnit jeho platnost jako osoba bezprostředně a osobně dotčená dotčeným rozhodnutím ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES (viz v tomto smyslu rozsudek Sytraval, body 41 a 48). Komise se tedy nemůže dovolávat za účelem zbavení procesních práv žalobkyně skutečnosti, že nezaslala rozhodnutí členskému státu, a tedy svého nedodržení článku 25 nařízení č. 659/1999.
- 56 Je třeba dodat, že z nařízení č. 659/1999 výslovně vyplývá, že toto nařízení směřuje především ke zvýšení právní jistoty, zejména pokud jde o postupy, které se mají použít v odvětví státních podpor (body 3, 7 a 11 odůvodnění). Tento cíl by byl zjevně ohrožen, pokud by Komise byla oprávněna upravovat věci v odvětví nad procesní rámec stanovený tímto nařízením.

- 57 Krom toho, na rozdíl od toho, co tvrdí Komise (viz bod 29 výše), Loyola de Palacio nijak neupřesnila ani v napadeném rozhodnutí (viz bod 11 výše), ani v dopise ze dne 9. ledna 2003 (viz bod 16 výše), že v tomto rozhodnutí vyjádřila osobní stanovisko. Naopak přijala zjevně správní rozhodnutí jménem Komise.
- 58 V tomto ohledu je nerozhodné, že tento dopis nevyplývá z přijetí konečného rozhodnutí o stížnosti sborem komisařů (viz bod 26 výše). Takové rozhodnutí může být přijato pouze tehdy, pokud byl předložen za tím účelem návrh odpovědným členem Komise. Dopis ze dne 12. září 2002 dává na srozuměnou, že Loyola de Palacio neměla žádný záměr předložit spis sboru. Prohlásila totiž, že stížnost nemůže být předmětem přezkumu v rámci článku 87 ES a nařízení č. 659/1999, a že z toho důvodu nemůže být předmětem jakéhokoliv rozhodnutí sboru.
- 59 Pokud jde o skutečnost, že dopis nebyl zveřejněn (viz bod 26 výše), postačuje konstatovat, že není nutné akt zveřejnit, aby mohl být předmětem žaloby na neplatnost.
- 60 Krom toho Komise tvrdí, že žalobkyně nemá právní zájem na podání žaloby, jelikož dopis ze dne 12. září 2002 byl vzat zpět dopisem ze dne 9. ledna 2003 (viz bod 16 výše), a je tedy zbaven účinků (viz bod 28 výše).
- 61 Je třeba bez dalšího shledat, že dopis ze dne 9. ledna 2003 je stylizován nejednoznačně. Jednak členka Komise, odkazujíc na dopisy ze dne 12. září a 25. listopadu 2002, prohlašuje, že „[jejich obsah] bych chtěla zopakovat

a potvrdit s ohledem na další události“. Krom toho uvádí, že žalobkyně může „považovat všechny části mých dopisů, ze kterých vy nebo váš poradce vyvozujete jiný závěr, za v souladu s mým stanoviskem, nebo za vzaté zpět“. S ohledem na tyto zvláště nejednoznačné pojmy se Soud domnívá, že tento dopis musí být chápán v neprospěch stanoviska Komise.

- 62 Z dopisu ze dne 9. ledna 2003 vyplývá, že Komise setrvala na svém stanovisku, podle kterého nebyl žádný přezkum stížnosti v rámci článku 88 ES odůvodněný. Nezměnila tedy své stanovisko, podle kterého daňové osvobození není státní podporou uvedenou v čl. 88 odst. 1 ES a nezahájila postup uvedený v čl. 88 odst. 2 ES. Výslovně totiž potvrdila obsah dopisu ze dne 12. září 2002 ve svém dopise ze dne 25. listopadu 2002, a také, jak to Komise připouští ve svých písemnostech, ve svém dopise ze dne 9. ledna 2003. Komise se navíc nerozhodla opětovně své stanovisko přezkoumat.
- 63 Z výše uvedeného vyplývá, že dopis ze dne 12. září 2002 obsahuje v podstatě rozhodnutí ve smyslu čl. 4 odst. 2 nařízení č. 659/1999 a že má nadále právní účinky navzdory dopisu ze dne 9. ledna 2003. Projednávaná žaloba je proto přípustná a je namístě o ní rozhodnout.

K věci samé

- 64 Žalobkyně se dovolává šesti žalobních důvodů. První žalobní důvod vychází z porušení zásady legality, druhý z porušení povinnosti uvést odůvodnění, třetí z porušení článku 87 ES, čtvrtý z porušení článku 88 ES, pátý z nesprávného použití článku 307 ES a šestý z porušení zásady rovného zacházení.

65 Je třeba přezkoumat společně první, třetí a čtvrtý žalobní důvod.

K prvnímu, třetímu a čtvrtému žalobnímu důvodu

Argumenty účastníků řízení

66 V rámci třetího žalobního důvodu žalobkyně uplatňuje, že čl. 4 odst. 1 bod 3 písm. a) MinöStG je státní podporou ve smyslu článku 87 ES, která je neslučitelná se společným trhem.

67 Zaprvé poznamenává, že jelikož jsou letecké společnosti působící v Německu zcela osvobozeny na základě čl. 4 odst. 1 bodu 3 písm. a) MinöStG od obecné spotřební daně z minerálních olejů, jejich daňové zatížení je značně sníženo tak, že mají prospěch z daňového zvýhodnění.

68 Zadruhé, jelikož ztráta příjmů z důvodu tohoto osvobození (435 milionů eur v roce 2002) je k tíži německého rozpočtu, poskytnuté zvýhodnění je poskytnuto ze státních prostředků. Žalobkyně upřesňuje, že na rozdíl od toho, co tvrdí Rada, existence podpory nezávisí na přítomnosti „dodatečného zatížení“ pro stát. V tomto ohledu Rada uznává, že daňové osvobození, jako je to v projednávaném případě, je klasickým příkladem podpory ve smyslu článku 87 ES.

- 69 Žalobkyně dodává, že čl. 4 odst. 1 bod 3 písm. a) MinöStG je bezpochyby aktem Spolkové republiky Německo, protože byl přijat legislativními orgány tohoto členského státu. Upřesňuje, že toto ustanovení představuje pouze jeden prvek obecného systému zdaňování minerálních olejů v Německu a že Soudní dvůr nezpochybnil právní povahu vnitrostátního opatření v případech aktů, které provádějí čl. 8 odst. 1 písm. a) a b) směrnice 92/81 ve svých rozsudcích ze dne 10. června 1999, Braathens (C-346/97, Recueil, s. I-3419) a ze dne 25. září 2003, Komise v. Itálie (C-437/01, Recueil, s. I-9861).
- 70 Přestože je čl. 4 odst. 1 bod 3 písm. a) MinöStG opatřením provádějícím čl. 8 odst. 1 písm. b) směrnice 92/81, představuje akt členského státu, a tudíž opatření přičitatelné státu ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES (viz v tomto ohledu rozsudky Soudního dvora ze dne 25. července 1991, Emmott, C-208/90, Recueil, s. I-4269, bod 21, a ze dne 12. října 1993, Vanacker a Lesage, C-37/92, Recueil, s. I-4947, bod 7). Žalobkyně uvádí, že podle článku 249 ES je směrnice závazná, pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo, přičemž volba formy a prostředků se ponechává vnitrostátnímu zákonodárci. Nemohou tedy existovat směrnice, na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, které neponechávají prostor státu.
- 71 Článek 8 odst. 1 směrnice 92/81 ponechával v projednávaném případě členským státům prostor pro uvážení v tom, že směly osvobodit letecké pohonné hmoty od harmonizované spotřební daně „za podmínek, které samy stanoví za účelem správného a jednoznačného uplatnění takových osvobození od daně a předcházení daňovým únikům, vyhýbání se daňovým povinnostem nebo zneužití daňového režimu“. Krom toho, jak tvrdila Rada, německý zákonodárce disponoval prostorem pro uvážení za účelem zabránění narušování soutěže osvobozením jiných způsobů dopravy od daně z minerálních olejů v rámci možností, které nabízí směrnice 92/81.
- 72 Zatřetí žalobkyně uvádí, že dotčené osvobození je rovněž selektivním opatřením, které zvýhodňuje určité podniky nebo určitá odvětví výroby ve smyslu článku 87 ES.

- 73 Začtvrté vysvětluje, že čl. 4 odst. 1 bod 3 písm. a) MinöStG vede k narušování soutěže ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES. Komise uznala existenci soutěžního vztahu mezi vysokorychlostními vlaky a prostředky letecké dopravy na linkách uvnitř Společenství [rozhodnutí Komise ze dne 9. prosince 1998 (Věc N IV/M.1305 – Eurostar) (Úř. věst. 1999, C 256, s. 4) bod 21]. Tvrdí, že ve své stížnosti dostatečně objasnila, že takový soutěžní vztah existoval rovněž na německých vnitrostátních linkách. Krom toho, zatímco žalobkyně musí platit celou řadu daní z primárních energetických zdrojů, které používá, dotčené osvobození umožňuje leteckým společnostem významně snížit jejich náklady, a nabízet tak nižší ceny na německých vnitrostátních spojení, než jsou ceny nabízené žalobkyní.
- 74 Zapáté dotčené osvobození ovlivňuje obchod mezi členskými státy, jelikož jednak letecké společnosti působí obecně v několika členských státech, a jednak vysokorychlostní vlaky mezi sebou spojují jednotlivá evropská města tak, že jsou v přímém soutěžním vztahu s prostředky letecké dopravy.
- 75 Podle žalobkyně z výše uvedeného vyplývá, že čl. 4 odst. 1 bod 3 písm. a) MinöStG je státní podporou ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES. Napadené rozhodnutí je tedy protiprávní.
- 76 Žalobkyně se rovněž domnívá, že dotčená podpora je neslučitelná se společným trhem. Článek 4 odst. 1 bod 3 písm. a) MinöStG nesplňuje zjevně podmínky čl. 87 odst. 2 ES a nelze ho prohlásit za slučitelný na základě čl. 87 odst. 3 ES.

77 Krom toho uvádí, že Komise se v napadeném rozhodnutí nesprávně domnívá, že čl. 8 odst. 1 písm. b) směrnice 92/81 vylučuje použití článku 87 ES. Toto ustanovení sekundárního práva se totiž musí posuzovat s ohledem na článek 87 ES a další ustanovení primárního práva upravující státní podpory, která jsou zvláštním vyjádřením zásady volné hospodářské soutěže (rozsudek Soudního dvora ze dne 5. října 1978, INAMI v. Viola, 26/78, Recueil, s. 1771, body 9 až 14; viz rovněž stanovisko generálního advokáta M. Lenze předcházející rozsudku Soudního dvora ze dne 15. ledna 1986, Komise v. Belgie, 52/84, Recueil, s. 89, 99). Ze zásady přednosti primárního práva Společenství vyplývá, že kolize mezi použitím sekundárního a primárního práva se vyřeší buď výkladem ustanovení sekundárního práva ve smyslu jeho souladu s právem primárním (zejména rozšířením daňového osvobození na provozovatele vysokorychlostních vlaků), nebo pokud není takový výklad možný, nepoužitím ustanovení sekundárního práva (rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 1988, van Landschoot v. Mera, 300/86, Recueil, s. 3443).

78 Z doslovného, systematického a teleologického výkladu čl. 8 odst. 1 směrnice 92/81 musí být rovněž vyvozeno, že článek 87 ES se na projednávaný případ použije. Zaprvé z textu tohoto ustanovení vyplývá, že osvobození od spotřební daně platí, pouze „aniž jsou dotčeny ostatní předpisy Společenství“. Zadruhé podle ustálené judikatury nacházejí fakultativní daňová osvobození podle čl. 8 odst. 2 a 4 směrnice 92/81 svá omezení v obecných ustanoveních směřujících k ochraně hospodářské soutěže, včetně článku 87 ES (viz například rozsudek Soudu ze dne 27. září 2000, BP Chemicals v. Komise, T-184/97, Recueil, s. II-3145, bod 62), takže dotčené daňové osvobození musí být z téhož důvodu omezeno. Zatřetí teleologický výklad čl. 8 odst. 1 písm. b) směrnice 92/81 se ubírá ve smyslu použitelnosti soutěžních pravidel Smlouvy na daňové osvobození leteckých pohonných hmot, jelikož toto ustanovení směřuje k vytvoření účinného vnitřního trhu a sjednocení podmínek soutěže.

79 Žalobkyně zpochybňuje tvrzení Rady, podle kterého má částečná harmonizace daně sekundárním aktem práva Společenství nutně za následek, že se opatření vymyká

ustanovením Smlouvy o státních podporách, nestanoví-li směrnice, na které je založena tato harmonizace, výslovně jejich použití. Tento výklad totiž popírá hierarchii norem. Pokud chtěla Rada vyloučit použití čl. 87 odst. 1 ES, měla založit směrnici nikoliv pouze na článku 93 ES, ale rovněž na článku 89 ES, a tím vyjmout dotčená opatření z kontrolního postupu týkajícího se státních podpor. Rada mohla rovněž prohlásit, že opatření stanovená směrnicí jsou slučitelná se společným trhem na základě čl. 88 odst. 2 ES, čl. 87 odst. 3 písm. e) ES nebo případně článku 73 ES. To odpovídá praxi, kterou Rada obvykle sleduje [viz např. nařízení Rady (EHS) č. 1107/70 ze dne 4. června 1970 o poskytování podpor dopravě po železnici, silnici a vnitrozemských vodních cestách (Úř. věst. L 130, s. 1; Zvl. vyd. 07/01, s. 39)]. Pokud Rada nestanoví odchylku od primárního práva na základě zmocnění stanovených primárním právem, použije se primární právo, a sice v projednávaném případě článku 87 ES a 88 ES. Tvzení Rady, podle kterého byla taková odchylka ve skutečnosti předvídána, musí být zamítnuto, jelikož uvedená odchylka nebyla vyjádřena jasně a výslovně.

80 V tomto ohledu žalobkyně zpochybňuje stanovisko Rady, podle kterého je skutečnost, že jedno z výše uvedených ustanovení v odvětví podpory nebylo použito jako zmocnění, pouze zanedbatelnou formální vadou. Na základě směrnice nelze totiž konkludentně vyloučit přezkum prováděcích opatření, která mají být přijata na základě směrnice s ohledem na ustanovení použitelná na státní podpory. Je naopak nutné založit směrnici výslovně na odpovídajícím zmocnění.

81 Žalobkyně dodává, že Komise a Rada a podrobují daňová osvobození stanovená směrnicí 2003/96, která nahradila směrnicí 92/81, podrobnému přezkumu s ohledem na právní úpravu odvětví podpor. Je tedy nepochopitelné, že žalovaná a vedlejší účastník dále odmítají přezkoumat daňová osvobození uvedená ve směrnici 92/81 s ohledem na kritéria článku 87 ES.

- 82 Žalobkyně připouští, že Komise nemůže rozhodnout o platnosti směrnic Rady. Avšak může, a musí, přezkoumat, zda provedení daňového osvobození stanoveného směrnicí 92/81 členským státem je v souladu s ustanoveními Smlouvy v odvětví podpor, a ujistit se, že vnitrostátní právo nevede ode dne provedení k narušení hospodářské soutěže, které je neslučitelné se společným trhem. Komise musí rovněž kontrolovat zbývající prostor pro uvážení, kterým členské státy disponují za účelem rozšíření daňového osvobození na drážní dopravu na základě čl. 8 odst. 2 písm. c) téže směrnice. Žalobkyně v tomto ohledu zdůrazňuje, že rozsudek Soudu ze dne 17. června 1999, ARAP a další v. Komise (T-82/96, Recueil, s. II-1889, bod 14), není relevantní, jelikož se týká nařízení, jehož provedení členským státem není nutné, a nikoliv směrnice.
- 83 Žalobkyně tak z výše uvedeného vyvozuje, že daňové osvobození od spotřební daně ve prospěch leteckých pohonných hmot uvedených v čl. 8 odst. 1 písm. b) směrnice 92/81 není slučitelné s článkem 87 ES, a je tedy ve své stávající formě nepoužitelné.
- 84 Krom toho žalobkyně tvrdí, že čl. 8 odst. 1 písm. b) směrnice 92/81 nelze rovněž použít, neboť není pokryt zmocněním, které poskytuje článek 93 ES. Podotýká v tomto ohledu, že z článku 241 ES vyplývá, že jí nic nebrání dovolávat se nepoužitelnosti čl. 8 odst. 1 písm. b) směrnice 92/81.
- 85 Tato směrnice totiž harmonizovala strukturu spotřební daně z minerálních olejů a zakládá se, jako jiné směrnice přijaté v tomto rámci, výlučně na článku 93 ES a směřuje k postupnému vytvoření vnitřního trhu Společenství ve smyslu článku 14 ES. Žalobkyně připouští, že daňové osvobození leteckých pohonných hmot uvedených v čl. 8 odst. 1 písm. b) směrnice 92/81 bylo v době přijetí této směrnice pravděpodobně nezbytné k vytvoření vnitřního trhu s přihlédnutím k soutěži

situaci v rozhodné době. Letecké společnosti a provozovatelé vysokorychlostních vlaků se však v současné době nacházejí v silném soutěžním vztahu, jak to potvrdila Rada, a osvobození od dotčené spotřební daně vede k narušování hospodářské soutěže (viz bod 73 výše). V důsledku toho nevede daňové osvobození leteckých pohonných hmot k vytvoření vnitřního trhu, ale naopak k silnému narušování hospodářské soutěže.

⁸⁶ Opatření, které způsobuje narušování hospodářské soutěže, přitom nemůže být „nutné“ pro zajištění vytvoření a fungování společného trhu ve smyslu článku 93 ES. Na základě zásady proporcionality lze opatření považovat za nutné pouze za nepřítomnosti alternativy, která méně narušuje hospodářskou soutěž (rozsudek Soudu ze dne 5. června 1996, NMB France a další v. Komise, T-162/94, Recueil, s. II-427, bod 69). Podle žalobkyně by byla hospodářská soutěž méně narušena rozšířením daňového osvobození uvedeného v čl. 8 odst. 1 písm. b) směrnice 92/81 na provozovatele vysokorychlostních vlaků nebo zrušením tohoto osvobození od spotřební daně z minerálních olejů pro lety uvnitř Společenství. Daňové osvobození leteckého paliva uvedené v čl. 8 odst. 1 písm. b) směrnice 92/81 již není v důsledku toho od změny soutěžní situace na dotčeném trhu nutné pro zajištění vytvoření a fungování vnitřního trhu a není již pokryto článkem 93 ES.

⁸⁷ Žalobkyně zdůrazňuje, že nepochybně, že Rada mohla založit směrnicí 92/81 na článku 93 ES. Nabízí se však otázka, zda z důvodu změn soutěžního vztahu, který existuje mezi leteckou dopravou a vysokorychlostními vlaky, postačuje zmocnění stanovené článkem 93 ES k vyloučení přezkumu prováděcích opatření v rámci obecných ustanovení v odvětví podpor. Žalobkyně upřesňuje, že se nedomáhá zrušení směrnice, ale domnívá se, že použité zmocnění nevylučuje kontrolu Komise.

- 88 V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že Komise měla přistoupit k řádnému a nestrannému přezkumu stížnosti (viz v tomto ohledu rozsudek Soudního dvora ze dne 17. května 2001, IECC v. Komise, C-449/98 P, Recueil, s. I-3875, bod 45, a rozsudek Soudu ze dne 15. září 1998, Gestevisión Telecinco v. Komise, T-95/96, Recueil, s. II -3407, bod 72). Tím, že Komise zamítla stížnost jako celek, porušila zásadu legality, jakož i určitá ustanovení nařízení č. 659/1999.
- 89 Žalobkyně pochybuje, že Komise vypracováním dopisu ze dne 12. září 2002 dodržela zásadu řádného úředního postupu a svůj vlastní jednací řád. Upřesňuje v tomto ohledu, že třebaže na základě tohoto jednacího řádu byl sbor komisařů v projednávaném případě příslušný, věc mu zřejmě nebyla předložena.
- 90 Konečně žalobkyně na podporu čtvrtého žalobního důvodu tvrdí, že pokud Komise odmítá v napadeném rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení, porušuje své povinnosti vyplývající z čl. 88 odst. 2 a 3, jakož i čl. 10 odst. 1 a článku 17 nařízení č. 659/1999.
- 91 Žalobkyně ve své replice tvrdí, že Komise má nesprávně za to, že je s ohledem na zamýšlené změny dotyčných ustanovení směrnice 92/81 zproštěna povinností zahájit formální vyšetřovací řízení platných podpor.
- 92 Komise se domnívá, že v projednávaném případě nemůže jít zjevně o otázku státní podpory. Zdůrazňuje, že dotčené osvobození nelze přičíst státu ve smyslu příslušné judikatury (rozsudek Soudního dvora ze dne 16. května 2002, Francie v. Komise, C-482/99, Recueil, s. I-4397). Daňové osvobození uvedené v čl. 4 odst. 1 bodu 3

písm. a) MinöStG spočívá na čl. 8 odst. 1 písm. b) směrnice 92/81 a členské státy nedisponují žádným prostorem pro uvážení pro provedení uvedeného osvobození (rozsudek Braathens, bod 69 výše).

- 93 Komise v odpověď na argument žalobkyně, podle kterého s ohledem na přednost primárního práva musí být použito právo týkající se státních podpor, tvrdí, že žalobkyně ponechává bez povšimnutí, že rozsudek Francie v. Komise, bod 92 výše, se týká rovněž práva státních podpor a musí být respektován. Krom toho odmítá argument, podle kterého čl. 8 odst. 1 směrnice 92/81 není pokryt zmocněním článku 93 ES a domnívá se, že žalobkyně směšuje otázku v tomto ohledu skutečně relevantní, a sice otázku požadované harmonizace, a otázku dopadů na hospodářskou soutěž, která nemá žádné spojení s článkem 93 ES.
- 94 Komise neodpovídá na argumenty, kterých se žalobkyně dovolává na podporu svého prvního žalobního důvodu.
- 95 Pokud jde o čtvrtý žalobní důvod, Komise má za to, že nebylo namístě zahájit formální vyšetřovací řízení. Dodává, že směrnice 92/81 byla nahrazena směrnicí 2003/96, takže nebylo nutné zahájit formální vyšetřovací řízení.
- 96 Rada uvádí tři argumenty za účelem prokázání, že režim a kontrolní postup státních podpor uvedené v člancích 87 ES až 89 ES nejsou v projednávaném případě použitelné. Zaprvé se tato ustanovení nepoužijí na opatření zavedená zákonodárcem Společenství, nerozhodne-li tento jinak. Pravomoci, které Komisi svěřuje článek 88 ES, jí neumožňují prohlásit platné ustanovení Společenství za nepoužitelné.

- 97 Zadruhé sporné osvobození nelze považovat za státní podporu, jelikož svým účelem a svou obecnou systematikou nesměřuje ke vzniku zvýhodnění, které by představovalo dodatečné zatížení pro stát.
- 98 Zatřetí Rada připomíná, že i kdyby muselo být sporné osvobození považováno za státní podporu, je oprávněna vyjmout určité kategorie podpor z dodržování kontrolního postupu, pokud jde o jejich slučitelnost se společným trhem. Z bezpodmínečné povahy sporného ustanovení vyplývá, že zákonodárce Společenství v projednávaném případě právě od možnosti takové kontroly upustil.

Závěry Soudu

- 99 Článek 87 odst. 1 ES prohlašuje za neslučitelné se společným trhem podpory poskytované v jakékoliv formě členskými státy nebo ze státních prostředků, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby, pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy.
- 100 Toto ustanovení se tak týká rozhodnutí členských států, kterými za účelem dosažení hospodářských a sociálních cílů, které jsou jim vlastní, poskytují jednostrannými a nezávislými rozhodnutími podnikům nebo jiným právním subjektům prostředky nebo zvýhodnění určené k podpoře uskutečňování sledovaných hospodářských nebo sociálních cílů (rozsudek Soudního dvora ze dne 27. března 1980, Amministrazione delle finanze dello Stato v. Denkavit italiana, 61/79, Recueil, s. 1205, bod 31).

- 101 Z toho vyplývá, že aby mohla být zvýhodnění kvalifikována jako podpory ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES, musejí být především přičitatelná státu (viz rozsudek Francie v. Komise, bod 92 výše, bod 24 a uvedená judikatura).
- 102 Tak tomu v projednávaném případě není. Článek 4 odst. 1 bod 3 písm. a) MinöStG totiž provádí čl. 8 odst. 1 písm. b) směrnice 92/81. Jak již přitom Soudní dvůr rozhodl, toto posledně uvedené ustanovení ukládá členským státům jasnou a přesnou povinnost nepodrobovat harmonizované spotřební dani pohonné hmoty pro komerční létání (rozsudek Braathens, bod 69 výše, body 30 až 32). Prováděním osvobození do vnitrostátního práva provádějí členské státy pouze ustanovení práva Společenství v souladu se svými závazky ze Smlouvy. Z toho vyplývá, že dotčené ustanovení není přičitatelné německému státu, ale vyplývá ve skutečnosti z aktu zákonodárce Společenství.
- 103 Žalobkyně zdůrazňuje, že osvobození bylo poskytnuto ze státních prostředků. Avšak přičitatelnost podpory státu se liší od otázky, zda byla podpora poskytnuta ze státních prostředků. Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že jde o odlišné a kumulativní podmínky (rozsudek Francie v. Komise, bod 92 výše, bod 24).
- 104 Z výše uvedeného vyplývá, že některé základní podmínky použití článku 87 ES nejsou splněny, takže Komise byla oprávněna učinit závěr, že dotčené osvobození nespadá do rozsahu působnosti tohoto článku.

- 105 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, se prostor pro uvážení vyhrazený členským státům uváděcím obratem čl. 8 odst. 1 směrnice 92/81, který upřesňuje, že osvobození jsou udělena členskými státy „za podmínek, které samy stanoví za účelem správného a jednoznačného uplatnění takových osvobození od daně a předcházení daňovým únikům, vyhýbání se daňovým povinnostem nebo zneužití daňového režimu“, použije pouze na stanovení podmínek k provádění uvedeného osvobození a nezpochybňuje bezpodmínečnou povahu povinnosti osvobození stanovenou tímto ustanovením (rozsudek Braathens, bod 69 výše, bod 31).
- 106 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého Spolková republika Německo mohla předejít narušování hospodářské soutěže rozšířením osvobození na vysokorychlostní vlaky na základě čl. 8 odst. 2 písm. c) směrnice 92/81, postačuje konstatovat, že členské státy byly zcela oprávněny se spokojit s prováděním závazných ustanovení směrnice a nevyužít možnosti rozšíření osvobození.
- 107 Žalobkyně se krom toho dovolává nepoužitelnosti čl. 8 odst. 1 písm. b) směrnice 92/81. Jednak trvá na skutečnosti, že na základě zásady přednosti není osvobození od spotřební daně ve prospěch leteckých pohonných hmot uvedené v tomto ustanovení slučitelné s článkem 87 ES, a že je tedy ve své současné podobě nepoužitelné. Pokud by Rada chtěla vyloučit použití článku 87 ES, musela by založit směrnicí nejen na článku 93 ES, ale rovněž na jiných ustanoveních Smlouvy (viz bod 79 výše). Dále žalobkyně uplatňuje, že čl. 8 odst. 1 písm. b) směrnice 92/81 je nepoužitelný, jelikož již není pokryt zmocněním článku 93 ES. Tvrdí, že letecké společnosti a provozovatelé vysokorychlostních vlaků se v současné době nacházejí v silném soutěžním vztahu, a že v důsledku toho nevede dotčené osvobození k vytvoření vnitřního trhu, ale naopak k silnému narušování hospodářské soutěže (viz bod 85 výše).

- 108 I kdyby žalobkyně vznesla námitku protiprávnosti vůči čl. 8 odst. 1 písm. b) směrnice 92/81, tato námitka nevyplývá jasně z jejích písemností. Žalobkyně zejména ve svém vyjádření k vedlejšímu účastenství Rady upřesnila, že jejím základním argumentem je to, že čl. 8 odst. 1 písm. b) směrnice 92/81 nemůže bránit Komisi přezkoumat dotčené osvobození v rámci řízení v odvětví státních podpor.
- 109 V každém případě argumenty žalobkyně týkající se nepoužitelnosti čl. 8 odst. 1 písm. b) směrnice 92/81 nelze přijmout.
- 110 Pokud jde o její argument, podle kterého je toto ustanovení nepoužitelné, neboť porušuje článek 87 ES, postačuje konstatovat, že se tento článek, jak vyplývá z bodu 104 výše, v projednávaném případě nepoužije.
- 111 Pokud jde o argument vycházející z článku 93 ES, je třeba připomenout, že směrnice 92/81 byla přijata Radou, která na základě tohoto článku jednomyslně rozhodla harmonizovat strukturu spotřební daně z minerálních olejů. Osvobození stanovené v čl. 8 odst. 1 písm. b) směrnice 92/81 vyplývalo z ustanovení mezinárodního práva, které stanoví daňové osvobození ve prospěch leteckých pohonných hmot. Žalobkyně sama ve své žalobě připouští, že čl. 8 odst. 1 písm. b) směrnice 92/81 byl pravděpodobně nutný v době přijetí směrnice, jelikož směřoval k zajištění toho, aby hospodářská soutěž mezi jednotlivými leteckými společnostmi členských států, jakož i mezi těmito leteckými společnostmi a subjekty ze třetích států nebyla narušována (viz bod 85 výše).
- 112 I za předpokladu, že se žalobkyně správně dovolává od přijetí směrnice 92/81 existence nového soutěžního vztahu mezi leteckou a drážní dopravou, nevyplývá

z toho, že se čl. 8 odst. 1 písm. b) směrnice 92/81 stal protiprávním. Bylo na zákonodárci Společenství, který má při výkonu své pravomoci široký prostor pro uvážení, aby posoudil situaci a rozhodl případně o vhodnosti změnit platná ustanovení.

113 Pokud jde o argument žalobkyně vycházející ze skutečnosti, že Komise a Rada podrobují daňová osvobození stanovená ustanoveními směrnice 2003/96 důkladnému přezkumu s ohledem na právní úpravu v odvětví státních podpor, je třeba poukázat na to, že čl. 14 odst. 1 písm. b) této směrnice uvádí osvobození, které se použije na „energetické produkty dodávané jako pohonné hmoty nebo paliva pro jiný druh létání než soukromé rekreační létání“. Z čl. 14 odst. 2 též směrnice přitom vyplývá, že členský stát může jednak omezit působnost osvobození uvedených v čl. 14 odst. 1 na mezinárodní dopravu nebo na dopravu uvnitř Společenství, a jednak upustit od osvobození pokud uzavřel dvoustrannou dohodu s jiným členským státem. Z toho vyplývá, že prováděcími opatřeními článku 14 směrnice 2003/96 jsou opatření, ohledně kterých mají členské státy prostor pro uvážení, což vysvětluje, že kontrola jejich dodržování s ohledem na ustanovení týkající se státních podpor je stanovena v čl. 26 odst. 2 této směrnice. Z výše uvedeného vyplývá, že třetí žalobní důvod není opodstatněný.

114 Konečně, první a čtvrtý žalobní důvod jsou založeny na předpokladu, že žalobkyně podala stížnost, která měla být Komisí důkladně přezkoumána. S ohledem na skutečnost, že čl. 4 odst. 1 MinöStG pouze provedl závazné ustanovení aktu Společenství (viz body 99 až 104 výše), byla Komise oprávněna zamítnout stížnost v napadeném rozhodnutí, aniž by bylo nutné ji postoupit sboru komisařů a zahájit formální vyšetřovací řízení na základě čl. 88 odst. 2 ES.

115 V důsledku toho je namístě zamítnout první, třetí a čtvrtý žalobní důvod.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění

Argumenty účastníků řízení

116 Žalobkyně uvádí, že napadené rozhodnutí musí být zrušeno z důvodu porušení povinnosti uvést odůvodnění zakotvené v článku 253 ES. Pokud se jedná o rozhodnutí, která činí závěr, že se nejedná o státní podpory uvedené ve stížnostech, Komise je povinna objasnit stěžovateli důvody, proč nepostačují skutkové a právní poznatky uplatňované ve stížnosti k prokázání existence státní podpory (rozsudek Sytraval, bod 64).

117 V projednávaném případě přitom odůvodnění napadeného rozhodnutí neumožňuje porozumět důvodům, proč nezakládají skutkové a právní poznatky, kterých se žalobkyně ve své stížnosti dovolává, existenci protiprávní státní podpory.

118 Komise a Rada se nevyjadřují k argumentům dovolávaným žalobkyní na podporu jejího druhého žalobního důvodu.

Závěry Soudu

- 119 Podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované článkem 253 ES přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musejí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak, aby dotčené osoby mohly rozpoznat důvody, které vedly k přijetí opatření a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 253 ES, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho text, ale také s ohledem na jeho celkovou souvislost, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek Sytraval, bod 63 a uvedená judikatura).
- 120 V projednávaném případě z napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise zamítla stížnost z toho důvodu, že osvobození uvedené v čl. 4 odst. 1 bodě 3 písm. a) MinöStG je provedením směrnice 92/81, a nikoliv snahou o poskytnutí podpory (viz bod 11 výše). Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, bylo takové odůvodnění – přestože bylo stručné – dostatečně jasné a srozumitelné.
- 121 Druhý žalobní důvod musí být v důsledku toho rovněž zamítnut jako neopodstatněný.

K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 307 ES a pravidel mezinárodního práva

Argumenty účastníků řízení

- 122 Žalobkyně uplatňuje, že tvrzení Komise, podle kterého je použitelnost ustanovení práva Společenství v odvětví státních podpor vyloučena Chicagskou úmluvou o mezinárodním civilním letectví ze dne 7. prosince 1977 (*Sbírka úmluv Organizace spojených národů*, sv. 15, s. 295, dále jen „Chicagská úmluva“), jakož i četnými bilaterálními dohodami o letecké dopravě uzavřených na jejím základě, je neslučitelné jak s ustanoveními mezinárodního práva, tak s článkem 307 ES.
- 123 Pokud jde o mezinárodní právo veřejné, žalobkyně tvrdí, že daňové osvobození leteckých pohonných hmot uvedené v mezinárodních úmluvách nijak nebrání tomu, aby bylo osvobození založené na čl. 4 odst. 1 bodu 3 písm. a) MinöStg považováno za porušení čl. 87 odst. 1 ES. Podle kolizní normy uvedené v článku 30 Vídeňské úmluvy o smluvním právu ze dne 23. května 1969 (*Sbírka úmluv Organizace spojených národů*, sv. 788, s. 354), se ustanovení mezinárodních úmluv dříve uzavřených mezi členskými státy použijí pouze v rozsahu, v němž jsou slučitelná s takovými pozdějšími smluvními závazky, jako jsou ty, které vyplývají z jejich příslušnosti k Evropským společenstvím.
- 124 Pokud jde o právo Společenství, čl. 307 první pododstavec ES se omezuje na zajištění práv třetích států v souladu s mezinárodním právem veřejným, aniž by zavazoval členské státy k převzetí jejich smluvních závazků, které předcházely smlouvám Společenství (rozsudek Soudního dvora ze dne 13. července 1966, Consten a Grundig v. Komise EHS, 56/64 a 58/64, Recueil, s. 430). V důsledku toho, jelikož

se v projednávaném případě jedná čistě o situaci uvnitř Společenství, použije se v případě kolize primární právo (rozsudek Soudu ze dne 10. července 1991, RTE v. Komise, T-69/89, Recueil, s. II-485, bod 103). Proto s ohledem rovněž na článek 307 ES ani Chicagská úmluva, ani mezinárodní bilaterální dohody, které jsou na ní založené, nebrání použitelnosti ustanovení práva Společenství, která upravují státní podpory, na čl. 4 odst. 1 bod 3 písm. a) MinöStG. Krom toho Komise několikrát konstatovala, že Chicagská úmluva nemá závaznou povahu vůči situacím uvnitř Společenství.

- 125 Komise a Rada se nevyjadřují k argumentům, které žalobkyně uplatňuje na podporu svého pátého žalobního důvodu.

Závěry Soudu

- 126 Tento žalobní důvod je irelevantní. Napadené rozhodnutí je založeno na skutečnosti, že čl. 4 odst. 1 bod 3 písm. a) MinöStG neporušuje pravidla Společenství týkající se státních podpor s ohledem na neexistenci státního opatření v projednávaném případě (viz bod 11 výše). V důsledku toho Komise nepoužila ustanovení Smlouvy v odvětví státních podpor.
- 127 Tedy na rozdíl od dojmu, který se snaží vyvolat žalobkyně, není napadené rozhodnutí nijak založeno na mezinárodním právu. Komise se nijak nedovolávala mezinárodního práva, aby odůvodnila nepoužitelnost ustanovení upravujících státní podpory. Odkázala pouze na mezinárodní právo, aby vysvětlila celkovou souvislost dotčeného osvobození a potvrdila, že směrnice 92/81 je v souladu s mezinárodní praxí (viz bod 11 výše).

- 128 Tento závěr nemůže být dotčen skutečností, že Komise v napadeném rozhodnutí pouze dodala, že směrnice 92/81 je „v souladu s mezinárodní praxí, založenou na politikách zavedených [ICAO] v rámci [Chicagské úmluvy]“.
- 129 Z toho vyplývá, že pátý žalobní důvod je neopodstatněný.

K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady rovného zacházení

Argumenty účastníků řízení

- 130 Žalobkyně připomíná, že zásada rovného zacházení zakazuje, aby se srovnatelnými situacemi bylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li taková odlišnost objektivně odůvodněna (rozsudek Soudního dvora ze dne 13. dubna 2000, Karlsson a další, C-292/97, Recueil, s. I-2737, bod 39; viz rovněž rozsudek van Landschoot v. Mera, bod 77 výše, bod 9).
- 131 V projednávaném případě přitom daňové osvobození leteckých pohonných hmot založené na čl. 8 odst. 1 písm. b) směrnice 92/81 a na prováděcím ustanovení tohoto ustanovení ve vnitrostátním právu, a sice čl. 4 odst. 1 bodě 3 písm. a) MinöStG, vede k nerovnému zacházení mezi žalobkyní a leteckými společnostmi působícími na německých vnitrostátních linkách. Jelikož žalobkyně a letecké společnosti nabízejí na německých vnitrostátních linkách službu, která je v očích uživatelů zastupitelná, jsou ve srovnatelné situaci. Žalobkyně trvá v tomto ohledu na soutěžním vztahu, který existuje mezi letadlem a dráhou a především vysokorychlostními vlaky. Diskriminační zacházení vůči žalobkyni vzhledem k leteckým společnostem působícím na vnitrostátních linkách tedy vyplývá z toho, že pouze tyto posledně

uvedené společnosti jsou osvobozeny od spotřební daně z minerálních olejů. Toto rozdílné zacházení není objektivně odůvodněno. Krom toho orgány výslovně uznaly existenci neodůvodněné diskriminace.

- 132 Žalobkyně navrhuje, aby Soud ukončil tuto diskriminaci tím, že přiměřeným způsobem použije čl. 231 druhý pododstavec ES (rozsudek van Landschoot v. Mera, bod 77 výše). Takový přístup by především umožnil nepoužití dotčeného daňového osvobození na letecké společnosti, které se nacházejí v přímém soutěžním vztahu s žalobkyní.
- 133 Soudní dvůr totiž ve svém rozsudku ze dne 13. července 2000, *Idéal tourisme* (C-36/99, Recueil, s. I-6049) prohlásil, že členské státy mohou za účelem odstranění nerovného zacházení rovněž zdanit leteckou dopravu (bod 33). Krom toho mohlo být v projednávaném případě dovolávanému nerovnému zacházení zabráněno osvobozením vysokorychlostních vlaků.
- 134 Komise se nevyjadřuje k argumentům, kterých se žalobkyně dovolává v rámci tohoto žalobního důvodu.
- 135 Rada má za to, že žalobkyně vychází z nesprávného předpokladu, a sice, že drážní a letecká doprava jsou, jelikož jsou potenciálně soutěžiteli, srovnatelné a musí s nimi být zacházeno stejným způsobem.
- 136 Rada uvádí, že jakožto zákonodárce měla za to, že s ohledem na vlastní povahu letecké dopravy bylo třeba osvobodit pohonné hmoty pro jiný druh létání než soukromé rekreační létání. Při přezkumu výkonu široké posuzovací pravomoci zákonodárce se musí soud omezit na přezkoumání, zda se nedopustil zjevného

pochybení nebo zneužití pravomoci, nebo zda dotčený orgán zjevně nepřekročil meze své posuzovací pravomoci. Žalobkyně přitom nijak nevysvětluje, proč měla Rada jednat zjevně nevhodným způsobem při výkonu své posuzovací pravomoci.

Závěry Soudu

- 137 Z judikatury vyplývá, že zásada rovného zacházení zakazuje zacházet odlišně se srovnatelnými situacemi a znevýhodňovat tím určité subjekty vůči jiným subjektům, ledaže by taková odlišnost byla objektivně odůvodněna (rozsudek Karlsson a další, bod 130 výše, bod 39; rozsudek Soudu ze dne 6. března 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen v. Komise, T-228/99 a T-233/99, Recueil, s. II-435, bod 272).
- 138 Soud se domnívá, že zásada rovného zacházení nebyla v projednávaném případě porušena, jelikož situace podniků letecké dopravy se zjevně liší od situace podniků drážní dopravy. Pokud jde o jejich provozní vlastnosti, strukturu jejich nákladů a právní předpisy, kterým podléhají, služby letecké a drážní dopravy jsou velmi odlišné a nejsou srovnatelné ve smyslu zásady rovného zacházení.
- 139 V každém případě se Soud domnívá, že odlišné zacházení je v projednávaném případě objektivně odůvodněné s ohledem na širokou posuzovací pravomoc Rady, pokud jde o objektivní odůvodnění případného rozdílného zacházení (rozsudek Soudu ze dne 11. července 1997, Oleifici Italiani v. Komise, T-267/94, Recueil, s. II-1239, bod 47). S přihlédnutím k mezinárodní praxi osvobození od spotřební daně ve prospěch leteckých pohonných hmot, která je zakotvena v Chicagské úmluvě, jakož i v bilaterálních dohodách uzavřených mezi státy, by totiž

hospodářská soutěž mezi subjekty letecké dopravy Společenství a subjekty třetích států byla narušena, pokud by zákonodárce Společenství na tyto pohonné hmoty jednostranně uložil spotřební daně. V důsledku toho je osvobození stanovené v čl. 8 odst. 1 písm. b) směrnicí objektivně odůvodněné.

140 Šestý žalobní důvod musí být tedy rovněž zamítnut jako neopodstatněný.

141 Z výše uvedeného vyplývá, že žaloba musí být zamítnuta v plném rozsahu.

K nákladům řízení

142 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je namístej posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

143 Rada ponese vlastní náklady řízení v souladu s čl. 87 odst. 4 prvním pododstavcem jednacího řádu.

Z těchto důvodů

SOUD (první rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení.**
- 3) **Rada ponese vlastní náklady řízení.**

Vesterdorf

Cooke

García-Valdecasas

Labucka

Trstenjak

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 5. dubna 2006.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

E. Coulon

B. Vesterdorf